

Gjenstand for Forhandling imellem Udvalget og Ministeren og endnu mindre for Forhandling i Thinget. Da Sagen nu atter iaar kom for i Folkethinget, blev der intet Udvalg nedsat, men de tilbageværende Medlemmer af det i forrige Session nedsatte Udvalg stillede de samme Vædringsforslag, som de dengang havde paatænkt. Disse Vædringsforslag vare i og for sig ikke mange og egentlig talt heller ikke meget indgribende, og naar jeg seer bort fra nogle Redactionsændringer, gif de hovedsageligen ud paa to Ting. Den ene væsentlige Vædring var, at der ikke skulde tillægges Gagerne i 2den Lønningsklasse saa stort et Væderlag for Sædtillæg, som det af Regjeringen var foreslaaet, idet Regjeringen havde foreslaaet 200 Rd. istedetfor Sædtillæget, der som bekendt kunde stige til 324 Rd., medens de nævnte Forslagsstillere foresloge det nedsat til 100 Rd., samt tillige at det ansatte Væderlag for den høieste Lønningsklasse, hvilket af Regjeringen var foreslaaet ansat til 3,200 Rd., men af dem foreslaaet nedsat til 3,000 Rd., skulde bortfalde; det andet Vædringsforslag gif ud paa at sammendræge de tre Vædrings-Embeder i Næskilde, Helsingør og Thisted med de tilsvarende Dommerembeder, uden samtidig at forhøje Gagerne for disse Embeder eller sætte dem op i en høiere Lønningsklasse. Væge disse Vædringsforslag troede jeg bestemt at burde fravaade; det førstnævnte, fordi det forekom mig stridende imod det Princip, som man hidtil har fulgt ved Lønningslovenes Behandling og Revision her, at nedsette de engang fastsatte Lønninger, navnlig endnu yderligere end fra Regjeringens Side concederet, og dette meente jeg ganske bestemt maatte siges at være skeet ved de to nævnte Lønningsklasser. I og for sig er 200 Rd. — ialfald efter mit Skøn — ikke noget fuldt Væderlag for det verlende Sædtillæg, der for disse Lønningsklasser, som bemærket, som oftest har været 324 Rd., og som, hvis Sædpriserne holde sig nogenlunde, og ikke pludselig gaae ligesaa meget ned, som de i en Række af Aar ere stegne, jo altid maa antages at ville overstige 200 Rd. Det var altsaa forsaavidt allerede en Nedsettelse, der var foreslaaet fra Regjeringens Side, men nu

ganske at borttage dette Væderlag, eller for 2den Classes Vedkommende at nedsette det til Halvdelen, var en yderligere Nedsettelse, som forekom mig meget betænkelig, og hvorfor jeg meget fravaadede dette Vædringsforslags Vedtagelse. Det gif imidlertid igjennem, og der faldt adskillige Ytringer, som have ledet mig til den Formening, at det er det andet Things Anskuelse, at de høiere Lønningsklasser bør have forholdsviis mindre Væderlag for Sædtillæget end de lavere, og at det samme Princip vil blive gjort gjældende ved de andre Lønningsloves Behandling. Det andet Vædringsforslag angaaende de tre nævnte Retsskriverembeders Inddragelse er i Realiteten mindre betænkeligt, om jeg saa maa sige, idet jeg maa indrømme, at disse Retsskriverembeder vel ville kunne besørjes af den samme Mand, der beklæder det tilsvarende Dommerembede. Jeg skjønner imidlertid ikke, at der vil vindes nogen væsentlig praktisk Fordeel ved den foreslaaede Bestemmelse, idet man deels vil faae omtrent de samme Udgifter, deels vil gaae glip af adskillige Fordele, som efter min Anskuelse ere forbundne med at beholde saadanne enkelte Retsskriverembeder som Retraiteposter for vel-tjente Retstetjente, idet det er mere hensigtsmæssigt og besparende at ansætte saadanne Mænd i slige Embeder, som de endnu fuldstændig og forsvarlig kunne bestride, end at afskedige dem med Pension. Men asseet fra, at man altsaa gaaer glip af denne Fordeel, forekommer det mig i høj Grad urigtigt og som en væsentlig Forandring i det engang vedtagne System for Lønningen af Retstetjente-embeder, naar man henlægger Retsskriverembeder til Dommerembeder uden samtidig at forøge disses Gage. Dette maa ligesom betragtes som en Forkastelse af den tidligere fastsatte Lønningsfasts. Det Retstetjentembede, som skal kunne overtage Forretningerne ved et Retsskriverembede, som hidtil har været lønnet med en aarlig Indtægt af 1,500 til 2,000 Rd., uden yderligere Væderlag, forekommer mig derved at erklæres for at være ansat til en høj Løn, og det er altsaa netop den samme Hovedbetænkelighed, jeg har ved dette Vædringsforslag som ved det førstnævnte, at man derved enkeltviis griber ind i Lønningsfasterne